

Elle McNicoll

LAAT
ONS
ZIEN
WIE
JE
BENT

LEMNISCAAT

Elle McNicoll

**LAAT
ONS
ZIEN
WIE
JE
BENT**

LEMNISCAAT ROTTERDAM

Van Elle McNicoll verscheen bij Lemniscaat:
Een soort vonk

© Nederlandse vertaling: Margaretha van Andel, 2022

Omslag: Eveline Verburg

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2022

ISBN 978 90 477 1373 9

NUR 284

Copyright © Elle McNicoll, 2021

Oorspronkelijke titel: *Show Us Who You Are*

Oorspronkelijke uitgeverij: [nog aanvullen]

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux, waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Kijk voor meer informatie, lessuggesties
en extra's op www.lemniscaat.nl

Voor de vrienden in mijn hart

'Weet je wat jou anders maakt, Cora? Kun je dat uitleggen?'

Ik geef niet meteen antwoord. In plaats daarvan kijk ik om me heen. De witte ruimte blinkt als de binnenkant van een badkuip. Er zit een grote spiegel aan mijn rechterkant. Adrien had me al gewaarschuwd voor de rookgordijnen en de spiegels hier. Wat hij daar dan ook maar mee bedoelde.

'Cora?'

Zonder oogcontact te maken concentreer ik me weer op haar. Dr. Gold is anders. Anders dan de andere wetenschappers die hier werken. Ze lacht met haar hele lichaam en er hangt een gloed om haar heen.

Ze wacht op mijn antwoord en glimlacht naar me.

Slim zijn ze allemaal, maar niemand kan natuurlijk alles weten.

Adrien heeft me over hen verteld. Me voorbereid. Zijn vader is de grote baas hier en Adrien heeft zelf in deze stoel gezeten. Net zo slecht op zijn gemak als ik nu. Hij heeft hun vragen beantwoord. Dan moet ik dat toch ook kunnen.

Adrien is mijn beste vriend.

Ik doe dit voor hem.

HOOFDSTUK 1

Het flutfeest in Knightsbridge

Een paar maanden eerder

‘Ik snap niet dat ik per se met jullie mee moet,’ zeg ik met een giftige blik op mijn grote broer Gregor. Hij en mijn vader hebben me net de voordeur uit gewerkt.

‘Dat heeft te maken met iets wat “de wet” heet, Cora,’ zegt pap. Hij helpt me op de achterbank van onze oude, aftandse auto, terwijl Gregor zijn gezicht nog een keer grondig inspecteert in de achteruitkijkspiegel. ‘Je mag niet zonder toezicht thuisblijven om te voorkomen dat je iets gevaarlijks doet, zoals laatst met de broodrooster.’

‘Die man van de brandweer zei dat dat soort dingen zo vaak gebeurde. En waarom laten jullie me dan van de zomer wel in mijn eentje in Londen rondlopen?’

De motor komt tot leven en we rijden achteruit de straat op. Daarna zetten we koers naar het chiquere deel van de stad.

‘Dat is duizend keer gevaarlijker dan ons eigen huis,’ dram ik verder. ‘De mensen rijden als gekken tegenwoordig.’

‘Vertel mij wat,’ mompelt Gregor als pap de auto

over een verkeersdrempel jaagt en we allebei geschrokken naar de handgrepen graaien.

Na een compleet waardeloze dag op school kan ik de helle straatverlichting van de stad nauwelijks verdragen. Ik wapper de spanning uit mijn vingers en doe mijn ogen dicht. Geen beleefd masker vanavond, dat is zeker. Ze bekijken het maar met hun suffe grote-mensenpraat.

Bijna dertien... Poeh, poeh, je wordt al een grote meid. Erg hoor, van je moeder, we hebben het gehoord...

Mooi niet dus.

Het duurt niet lang voor pap en Gregor beginnen te bekvechten over de beste plek om te parkeren en ik besef dat we er bijna moeten zijn.

Als we op de stoep staan van een enorm hoog, maar tegelijk nogal smal grachtenpand duwt Gregor me een slordig verpakt cadeautje in mijn handen. Ik werp een blik op de ballonnen, die iemand aan de deurknop heeft vastgeknoopt.

‘Wie is er eigenlijk jarig?’ vraag ik half fluisterend, terwijl Gregor zijn vinger op de bel zet. Meteen tingelen de patriottische tonen van ‘Rule Britannia’ en moet pap zijn hand voor mijn mond houden om mijn sarcastische gekreun te dempen.

‘Hou je alsjeblieft even gedeisd,’ blaast Gregor me toe.

‘O, tuurlijk.’

‘De jarige is de zoon van mijn baas, een jongen van jouw leeftijd. Geef dat cadeau maar aan het dienstmeisje.’

‘Het *dienstmeisje*?!’

De zwarte voordeur zwaait open en er verschijnt... een dienstmeisje. Ze ziet er afgepeigerd en sikkeneurig

uit. Achter haar klinken flarden muziek en geroezemoes, en zie ik een hele massa mensen.

Pap trekt snel zijn hand voor mijn mond weg, terwijl ik het pakketje naar haar uitsteek. We volgen haar de hal in, waar ze het bij een enorme stapel prachtig verpakte cadeaus legt. Daarna neemt ze onze jassen aan. Pap en Gregor zijn allebei in pak. Ze doen me denken aan een paar schuwe pinguïns.

‘Gregory!’

Mijn broer haast zich naar een of andere kennis die niet eens zijn naam goed kan uitspreken, en laat pap en mij verloren achter in de vestibule. Pap strijkt met een nerveus gebaar over zijn revers, terwijl ik de deftige bedoening wat beter in me opneem.

Ik durf niets aan te raken, het is net een museum.

‘En jullie zijn...?’

Ik kijk op en zie hoe een ranke, rijzige vrouw elegant de trap afdaald. Haar hoogblonde haar is perfect gekapt. Ze reikt me met een uitnodigende glimlach de hand.

Dit zijn van die momenten dat ik geen idee heb wat er van me wordt verwacht. Wil ze nu dat ik die hand beetpak? Moet ik hem schudden?

Enigszins op mijn hoede steek ik mijn hand ook uit en haar armbanden tinkelen als ze hem vastgrijpt. Erin knijpt.

‘Ben je een vriendinnetje van Adrien?’ vraagt ze monter.

‘Nee. Ik ben Cora Byers. Mijn broer werkt voor meneer Hawkins.’

‘En meneer Hawkins is zo onbeleefd geweest hem voor jullie neus weg te kapen en jou en je vader moederziel alleen achter te laten tussen allemaal onbekenden,’ zegt ze met een warme blik op pap.

Ze houdt nog steeds mijn hand vast.

‘Ja,’ zeg ik kortaf.

Ze lacht.

‘Kom maar mee, meiske,’ zegt ze. Ze loodst ons langs hordes mensen die ons compleet negeren. Links en rechts klinkt geaffecteerd gelach als we doorlopen naar achteren. ‘Al vrees ik dat er hier weinig kinderen zijn met wie je kunt praten.’

‘O.’

Ik zeg haar maar niet dat ik dat eigenlijk wel prettig vind.

‘Haal eens gauw een drankje voor meneer Byers,’ zegt ze in het voorbijgaan tegen het dienstmeisje.

‘Hoho, ik moet nog rijden,’ hoor ik pap sputteren net voordat hij in de massa oplost.

De vrouw houdt stil bij een achterdeur en laat eindelijk mijn hand los.

‘Kijk maar of je de jarige job kunt vinden,’ zegt ze. Ze pakt een grote, glanzende, gouden sleutel van een haakje aan de wand en overhandigt hem aan mij.

Verward neem ik hem aan, maar voor ik iets kan vragen, is ze alweer verdwenen. Daar sta ik dan met dat mysterieuze ding in mijn handen.

De achterdeur is gewoon open, dus ik snap niet waar die sleutel voor is, tot ik naar buiten ga.

Als ik de stenen trap afloop, zie ik een diepe tuin met hoge bomen, die achter een massieve gietijzeren poort ligt. Ineens verlang ik hevig naar rust en stilte. Al die op elkaar gepakte lijven, het lawaai en duizend-en-een andere dingen die op mijn zenuwen werken – ik haat het.

Een tuin hebben is pure luxe. Hadden wij er maar een.

Met de sleutel open ik het hek en dan ben ik binnen, onder de beschutting van de bomen.

Onze biologieleeraar heeft ons wel eens iets verteld over bomen en zuurstof, wat precies ben ik even kwijt. Maar soms lijken al die bladeren me inderdaad meer lucht te geven.

Ik begin net een beetje te ontspannen als mijn nek begint te prikken.

Iemand volgt me.

Omdat ik op school constant word belaagd, heb ik een soort zesde zintuig ontwikkeld. Ik weet het wanneer er wordt gegluurd en gefluisterd. Dan voel ik meteen een soort tinteling.

Ik loop verder en houd de sleutel krampachtig tegen mijn maag. Misschien komt het door die rottag op school, maar veel kan ik niet meer hebben.

Ik heb er schoon genoeg van om als een halvegare te worden behandeld.

Als er achter me iets kraakt, draai ik me met een ruk om. Ik haal uit naar een of andere wazige figuur en geef een harde duw.

De onbekende wankelt en sleurt me mee in zijn val. De sleutel belandt in het gras naast het pad.

‘Hé!’

Mijn onderarm drukt tegen het schouderblad van een jongen. Een jongen van mijn leeftijd of ietsje ouder. Hij kreunt iets onverstaanbaars en barst dan in lachen uit.

‘Waarom sluip je achter me aan?’ snauw ik.

‘Hoe kom jij zo sterk?’ kaatst hij terug.

‘Ben je een gluurder?’

‘Ah,’ zegt hij als ik hem loslaat. Hij gaat wat rechter zitten, nog steeds met die grijns op zijn gezicht. ‘Zoals je daar over het pad liep, helemaal vanaf het hek. Spannend, hoor.’

‘Wie ben je?’

‘Dat kan ik beter aan jou vragen. Je bent hier in mijn tuin.’

Ik bekijk hem wat beter. Lang maar niet slungelig, beslist van mijn leeftijd. Donker krulhaar en een neus die een tikje te groot is voor zijn gezicht. De lach schittert zelfs in zijn ogen en dat is nogal verwarrend. De jongens op school beginnen juist steeds valsere ogen te krijgen. Die van hem lijken daar totaal niet op.

Ik werp hem een bozige blik toe. ‘Je bent Adrien Hawkins.’

Hij richt zijn wijsvinger op mijn gezicht, recht voor mijn neus. ‘In één keer goed.’

Ik duw zijn vinger weg. ‘Best. Gefeliciteerd. Je cadeau ligt binnen.’

‘Heb je iets voor me meegebracht?’

‘Natuurlijk.’

‘En je kent me niet eens, wat aardig.’

Hij praat anders dan alle andere kinderen die ik ken. Anders dan wie dan ook. Geen van de dingen die ik in een normale situatie zou kunnen zeggen – zinnen die ik mezelf heb aangeleerd – is nu van toepassing. Daarom pak ik de sleutel maar op, kom overeind en loop verder de tuin in, in de richting van een tennisbaan of iets wat daarop lijkt.

‘Zit je op school?’ vraagt hij als hij met een paar passen weer naast me is.

‘Natuurlijk zit ik op school,’ brom ik.

‘Ik niet.’

‘Dat verklaart dan een hoop,’ zeg ik terwijl mijn blik over hem heen glijdt.

‘Wat dan?’

‘Kweenie.’ Ik blaas mijn pony uit mijn ogen. ‘Je lijkt nog niet... zo afgeknapt.’

Hij grinnikt. 'Ah, ja. Mijn moeder heeft me net op tijd van school gehaald. Leren gaat beter thuis.' et le

Misschien gedraagt hij zich daarom zo anders.

'Heb je ook een naam?'

'Ja,' zeg ik koel.

'Mag ik die weten?'

'Waarom ben je niet op je eigen feestje?'

'Dat is het niet,' zegt hij ineens nogal vlak. 'Het is mijn vaders feest. Voor al zijn dure vrienden en de mensen van zijn werk.'

'Jouw vader is de baas van mijn broer.'

'Werkt je broer voor Pomegranate?'

Het Pomegranate Instituut is opgericht door Magnus Hawkins. Ik weet nog steeds niet wat ze daar precies doen. Gregor begint er wel eens over, maar dan kapt pap hem altijd af.

'Ja,' zeg ik, opgelucht omdat we het nu over Gregor hebben en niet over mij.

'Dan vindt mijn vader hem vast een goeie, als hij jullie allemaal heeft uitgenodigd.'

Alweer zo'n vreemde opmerking. Ik doe maar net of ik het niet heb gehoord.

'Je hoeft me niet te zeggen hoe je heet, hoor.'

'Fijn.'

'Ik kan het ook raden.'

Ik sluit mijn ogen. Gaat hij nu echt alle meisjesnamen opsommen die hij kan bedenken?'

'Angela.'

Ja dus.

'Bryony?'

Op alfabetische volgorde.

'Ik heet Cora,' zeg ik met een zucht. 'Met de C van Cora.'

Hij grijnst. 'Tof. Leuke naam.'

Ik wacht op een of andere hatelijke opmerking. Op school zou die nu volgen. Eerst iets aardigs en dan een steek. Dat zouden de andere kinderen doen, maar hij doet het niet.

Toen mam er nog was, heeft ze me eens verteld dat een jongen soms gemeen doet, juist omdat hij een meisje leuk vindt. Zoiets stoms had ik nog nooit gehoord en ik weet zeker dat het niet geldt voor de jongens van mijn school.

Adrien houdt plotseling zijn gezicht schuin en fluit een keer schel. Ik krimp in elkaar, het geluid is te door-dringend, te hard.

Er komt iets op ons af stuiteren.

'Kerby, dat is Cora. Cora, dit is mijn hond.'

Een grote hond met rafeloren kijkt naar me op. Zijn staart zwiept als een gek.

'Waar was je nou, jongen. Ze heeft me gevloerd, zag je dat niet?' Adrien krabbelt in de dikke nekvacht van zijn hond. 'Nou? Waar zat je?'

Tegen wil en dank moet ik lachen. De hond is aan-doenlijk en de twee passen goed bij elkaar.

'Oké, Kerby, nu wil ik het cadeautje wel eens zien dat Cora de hele weg hiernaartoe heeft gesleept,' zegt Adrien plagerig. Hij draait zich om naar het huis, op de voet gevolgd door zijn hond.

Ik trek een lelijk gezicht. Hij wil weten of ik echt iets heb meegebracht en dat staat me niet aan.

Ik volg hen door de tuin en we gaan weer door de achterdeur naar binnen.

Het ziet ernaar uit dat iedereen naar de woonkamer is verkast.

De stapel cadeautjes ligt nog steeds in de gang. Adrien

werpt er een blik op en kijkt dan naar mij. 'Nou? Welke is van jou?'

Ik grimas en probeer het me te herinneren. Dan zie ik een pakje dat er nogal slordig uitziet. 'Dat daar.'

Hij vist het cadeautje er zo behendig tussenuit dat de rest van de stapel intact blijft.

Ik raak er bijna van onder de indruk.

'Er staat op dat het van Gregor en jou is,' zegt hij opgewekt als hij het kaartje leest. 'Wat zit erin?'

Hij kijkt me aan, zijn mondhoeken bewegen.

Ik kijk zuur terug. Ik heb geen zin in irritante spelletjes.

'Een...' Ik probeer te bedenken wat voor suf, maar tegelijkertijd nuttig cadeau mijn grote broer kan hebben gekocht en ingepakt. 'Een wekker.'

'Een wekker?' Met een scheef lachje trekt hij het lint los, terwijl zijn ogen strak op mij gericht blijven. 'Echt waar?'

'Echt waar,' antwoord ik koeltjes.

Adrien scheurt het papier los en ineens komt er een lachkriebel op.

Hij is zo grappig.

Als er een bouw pakket van een modelvliegtuigje tevoorschijn komt, zijn we allebei verrast. Ik kijk hem aan en verwacht een triomfantelijke blik omdat hij onze vreemde woordenstrijd heeft gewonnen.

Maar plotseling ziet hij er een stuk serieuzer uit.

'Sorry,' zeg ik luchtig. 'Geen wekker, dus.'

'Nee, iets veel beters,' zegt hij zacht. 'Ik ben gek op vliegtuigen.'

Ik staar naar Kerby die de stapel cadeaus besnuffelt. 'Oké... des te beter dan.'

'Later wil ik piloot worden,' zegt hij en zijn gezicht breekt weer open.

‘Wauw.’

Ik wil verslaggever worden, maar dat houd ik voor me.

Behoedzaam zet hij de doos boven op de stapel. Hij straalt. ‘Dank je wel, Cora. Dit is top.’

Ik snuif. Ik weet dat hij weet dat ik dit cadeautje niet zelf heb uitgezocht. Maar om het spelletje mee te spelen, glimlach ik beleefd terug. ‘Graag gedaan, Adrien.’

‘Je hebt hem gevonden!’

We draaien ons allebei om en zien de elegante vrouw die me eerder heeft begroet. Met een glas champagne in haar hand stevent ze op ons af.

‘Kom eens even hier.’

Adrien doet net of hij probeert te ontsnappen, maar ze vangt hem en geeft hem een smakzoen op zijn slaap. Ze laat een vettige afdruk van dieprode lipstick achter en hij grinnikt.

‘Van harte, lieverd.’ Met haar arm om zijn schouder schenkt ze me een warme glimlach. ‘Cora! Hoe vond je de tuin?’

‘Leuk,’ antwoord ik enigszins verlegen.

‘En jullie hebben besloten vrienden te worden?’ vraagt ze opgewekt. Haar ogen gaan weer naar Adrien.

Je zou verwachten dat hij zich nu geneert en ervan door wil, maar hij grijnst me breed toe. ‘Yep.’

Ik ben zo verrast dat ik zwijg.

‘Wat geweldig!’ jubelt zijn moeder. En aan de manier waarop ze straalt, zie ik dat ze het meent. ‘Adrien is soms nogal eenzaam in de zomer, Cora. Kom gerust langs wanneer je daar zin in hebt.’

Ik denk aan mijn eigen lange, lege zomers en voel een vreemd steekje.

‘Dank u, mevrouw Hawkins. Goed idee.’

En het stomme is, misschien meen ik dat ook nog wel.